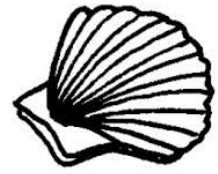

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. III. szám 2019. március

Tehetségvesztés

Végképp letettem arról, hogy egy-egy film megtekintése előtt „kommenteket” vadásszak. Az elhatározás akkor született meg bennem, amikor a „Kezedben a sorsod” című film után nyomoztam. Hideget-meleget kapott ez a közelmúltban megjelent alkotás nevenincs bírálótól. Engem viszont igencsak megérintett, továbbgondolásra késztetett.

Egy hátrányos milióból származó, botrányos életvitelű legényre, furcsa körülmények közepette figyel föl a jó hírű konzervatórium professzora: földbe gyökerezve hallgatja a srác briliáns zongorajátékát egy párizsi pályaudvar forgatagában. A tanár - megérezvén az istenadta tehetséget -, még arra is képes, hogy a stiklik miatt börtönre ítélt siheder büntetését közmunkára módosíttassa. Így kerül a fiatalember végérvényesen gyermekkori szenvedélye, a muzsika vonzásába. Vagy inkább kísértést kellett volna írnom? Hiszen nem más ez, mint a jó, az érték kísértése, a lényét folyvást lehúzó, olcsó népszerűséget eredményező „rosszfiú” szereppel szemben. Két titkos vonzás vívja párharcat a lelkében, s veszettül nehéz feladata van a lassan állását is kockára tevő mesternek, hogy a léha, sodródó létezés örvényéből kiemelhesse a fiút. Amire építhet, az a néhai zenetanár áldozatossága, aki kis növendékével megismertette a hangok birodalmát. Aztán természetesen minden jóra fordul, a segítők makacs kitartása mozgósítja

az ifjú maradék önbecsülését. Majd felcsillan a díj, a siker, vele az értelmes, mások javára leélt élet öröme és lehetősége.

Mennyi de mennyi tehetség kallódik el manapság is a szülők, pedagógusok és papok fásultsága, érdektelensége miatt! Elásott talentumok, mentegetőző, másra mutogató szolgák megszámlálhatatlan serege szegélyezi utunkat (vö. Mt 25, 14-30). A jézusi példabeszéd szerint mindenki kapott talentumot: ki egyet, ki kettőt, ki ötöt. Ezeket pedig arra kapta, hogy használjon vele. Hogy hozzáadja a maga színet, tudását, képességeit, értékeit a világ szöttezéséhez, ezzel is teljesebbé téve a har-

móniát. Isten világában nincs fölösleg és nincs selejt. Mielőtt még a gonosz kiépíthetné hídfőállásait a lelkükben, mielőtt még a világ szelleme hatalmába keríthetné e jövőbe indulókat, addig kellene cselekednünk. Hiszem, hogy a számonkérés napján erről is faggatnak majd bennünket. *Megtettél-e minden tőled telhető saját adottságaid, vagy mások tehetségének kibontakoztatása érdekében?*

Ott pedig nincs helye a mellébeszélésnek, s a talentumokat tetszése szerint szétosztó Gazdánkat kifogásaink legkevésbé sem érdeklik.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Juhász Gyula:

MIHÁLY ARKANGYAL

A klinikai megfigyelőben a háború első éve óta tartózkodott egy horvát katona. Hatalmas termetű fiatal óriás volt, olyan, mint egy sudár szálfá a szlavóniai erdőkből, csak úgy döngött hosszú, lassú léptei alatt a burkolat. A feje középkori német oltárképek szentjeire emlékeztetett, durva és szelíd, ijesztő és vonzó fej, nagy, világos szőke sörénnyel, kis, világoskék szemekkel és sűrű, gyapjas szakállal. Valami egészen szokatlan grácia volt a járásában és a mozdulataiban, amely a többi betegetől, akik suták és esetlenek voltak, szinte arisztokratikusan megkülönböztette. Mihály a fehéricsíkos kék kórházi köpeny fölött zöld katonai zubbonyát is viselte, különben mindig hajadonfővel járkált a kertben, a legnagyobb hidegben is. Mihály igen értelmes és szorgalmas ember volt, akinek a konyhában a tálalásnál és az étkezés alatt a fel szolgálásnál nagy hasznát vették. A cselédség és az ápolónők sokat ingerkedtek a szép szál legénnyel, de ő ridegen elutasította őket, akár egy pusztai remete. Olyan is volt az ő egész élete itten, mintha valami remeteségbe vonult volna a világ bűnei és hitványosságai elől, amelyek a háborúban tomboltak, künn a véres frontokon és benn a nyomorúság és a züllés frontjain.

Mihály katona volt, és az első transzporttal vitték az északi harctérre, ahol szokatlanul egyéni módon viselkedett. Nem akart az ellenségre lőni az istennek se, de még a századparancsnoknak se és a többieknek, akiket testvéreinek nevezett, szintén azt tanácsolta, Isten nevében, hogy ne lőjenek. Nem volt ebben az ellenállásban és felszólításban semmi lázadó hetykeség, inkább szelíden és alázatosan csinálta mindezt, de határozottan és kitartóan, mint aki mindennél felsőbb parancsot teljesít. A parancsnoka falhoz akarta állíttatni és kivégeztetni, azzal a fegyverrel, amellyel megtagadta az engedelmességet, de egy

orvos hosszan a szemébe nézett Mihálynak, és a vége az lett, hogy a megfigyelőbe küldötték. Mihály neheztelt az orvosra, aki a téboly

lila lángját látta meg az ő szemében és igazat adott a parancsnoknak, aki a maga módján teljesíteni akarta kötelességét. Mihály a megfigyelőben hamarosan megbékült sorsával, és szorgalmasan osztogatta a kenyeret, mert a levest és az irgalmasság mindenféle cselekedeteit gyakorolta a többi beteggel szemben. Egy kicsit le is nézte őket, ezeket a szálnalmas emberi roncsokat, akik ott dadogtak és üvöltöztek körülötte, fantasztikus rongyokban, némelyik félig és egészen meztelenül. Nagyon hiányzott Mihálynak az erdő, a szabad, irdatlan rengeteg, a szlavóniai és az amerikai, mert azt is megjárta már egyszer, a békében, amikor az egész világ nyitott könyv volt előtte, amelyből Isten dicsőségét és az emberek ostobaságát olvashatta.

Mert az embereket sehogyse tudta megérteni Mihály, miért törik úgy magukat és rontják el életüket a Mammon miatt, miért építenek bábeli tornyokat, amikor egy darab kenyér és egy marék forrásvíz is elég, hogy az éhséget és a szomjúságot csillapítsa. Mihály úgy érezte, hogy az emberek bolondok, és a háború csak megerősítette őt ebben a hitében. Mikor este a konyha lépcsőjén ült a nagy, sötét és néma

udvar mélyén, mialatt a dühöngők trágár nótákat gajdoltak, vagy harsány csatakiáltásokat ordítottak a nyugodt, csöndes, tiszta ég csillagai felé, Mihály, akit az orvosok maguk között csak Mihály arkangyalnak neveztek, szépen elővette a szentírást, és áhítatos baritonján fennhangon ol-

vasta a pátmoszi látnok Jelenéseit. Ilyenkor mindig az erdő jutott eszébe, amelynek tisztásán egy ilyen csillagos éjszaka a Szent Szűz jelent meg előtte a fák fölött, mennyei fényességben, és a világ közeli végét, az utolsó napok eljövételét nyilatkoztatta ki neki.

Mihály képeket is festett, színes krétákkal, a menyinet és a poklot, angyalokat és ördögöket, primitív fantáziával, az élő hit megszállottságával, és ezeket a képeket a tudós orvosok bemutatták az előadásokon.

Mihály egy kis büszkeséget érzett emiatt, de azért nem bízta el magát, ő ezt Isten sugallatából csinálta, és tudta jól, hogy a profán szemek nem az igazságot keresik bennük, hanem a szépséget.

Történt pedig egy szürke téli napon, hogy a megfigyelőbe egy magasrangú osztrák katonatisztet szállítottak. Hatalmas fekete autón hozták, amelynek mind a két oldalán nagy vörös kereszt volt; két markos legény emelte ki a gépkocsiból, amely úgy zihált, mint egy haldokló leviathán. A tiszt úr nem bírta ki az idegek háborúját, és most az élő halottak főhadiszállására vezényelték a sors hadiparancsából. Alacsony termetű, pocakos emberke volt, zord szemöldökkel, harcsabajusszal, Ferenc József szakállal, roskatag térdekkel, tétova léptekkel és remegő kezekkel. Félelmes és fájdalmas látványt nyújtott, amint egész testében reszketve a két kísérő között fölbicegett az emeletre, megállott egy homályos sarokban, levette a sapkát, és nem akart elmozdulni onnan az Isten világáért sem. A többi betegek kíváncsian és tiszteletteljesen, csúfondárosan és kárörvendően fogták körül, egy idegsokkos baka a mankóját emelte rá, egy kleptomániákus gyorsan elkapta kezéből a sapkát és a saját fejébe nyomta.

Nagy kavarodás támadt, egy mániákus borbély, aki a világ megváltásán dolgozott már több mint három esztendeje, hirtelen előugrott és öklével fenyegette az új jövevényt, aki szerinte minden gyásznak és szenvedésnek okozója és most ide merészkedett, hogy az egyetértés és fölvilágosodás e komoly hajlékának nyugalma és békéjét is földúlja.

Ebben a pillanatban ért föl a konyhából Mihály, aki döngő léptekkel tartott a zajongó és ugráló csoport felé. Sámsoni erejű karjaival szétütött közöttük, szelíden, de ellentmondást nem tűrő határozottsággal. Jámbor és kedves bikának tetszett, amint szelindekkel játszadozik. Azután megállott a magasrangú tiszt előtt, aki ott remegett megroksadt inakkal, meredt szemekkel, tanácstalanul, elhagyottan, mint egy megvert, eltévedt, kitett nagy gyermek, szegény. Mihály ránézett végtelenül egyszerű és komoly kék tekintetével, és megismerte benne három év előtti századparancsnokát, aki agyon akarta lövetni, mint engedetlen.

Mihály megfogta a beteg tiszt kezét, végigsímította a homlokát, szépen leültette a padra és egy óriás fölényével és egy szent nyugalomával mondotta neki:

- Testvér, ne félj, én nem bántalak! Vártam, hogy eljössz ide, tudom, hogy itt nem fogsz vétkezni többé, és az Isten irgalmas lesz hozzád! Addig is békeség veled!

És Mihály, a kopott katonazubbonyban, fődetlen fővel, szelíden és ijesztően mosolyogva megindult a konyha felé.

Szeged, 1924. január 13.

Az imák közelebb hozzák Istent az emberekhez?

A legenda szerint, egy hosszabb ideig tartó reggeli imádság után a kolostor egyik novíciusa megkérdezte az apátot: - Az imák közelebb hozzák Istent az emberekhez? - Egy kérdéssel válaszolok - felelte az apát. - Imádságaid hatására felkel-e a Nap holnap reggel? - Dehogyan! A Nap azért kel fel, mert egy egyetemes törvénynek engedelmeskedik! - Nos, ez a válasz a kérdésedre: Isten közel van hozzánk, függetlenül attól, hogy imádkozunk-e. A novícius felháborodott. Azt mondja tehát, hogy fölöslegesek az imáink? - Ha a Nap feljövételére gondolsz, teljességgel alaptalan. De ha nem kelsz föl korán, soha nem látod meg a felkelő Napot. Ha nem imádkozol, noha Isten mindig közel van mindannyiunkhoz, soha nem veszed észre a jelenlétét.

Kedves Kagylósok! Szeretném figyelmükbe ajánlani a „Heti Lélekemelő” oldalt. Szerezzünk örömet magunknak, ismerőseinknek, barátainknak. Emeljük fel lelkünket az imák által! Lehetünk életünk bármelyik szakaszában, lehetünk lent és fent, de akkor is szükségünk lehet fogódzkodóra. Milyen szép és egyben megható is volt mikor hajdanán induláskor Isten segítségét kérték, majd érkezéskor hálát adtak az Úrnak! Útszéli keresztet előtt elhaladva keresztet vetettek, rövid imát mormolva. Az ima a hála legszébb kifejezése, mindig kéznél van, bárhol és bármikor mondhatjuk, hangosan vagy csak magunkban.

A Lélekemelőre feliratkozhat a :<http://www.laudetur.hu/hetilelekemelo> címen. Látogassa meg az oldalt és merüljön el a történetekben, imákban!

Balogh Katalin

A nagy PÁL

Pál, a nagy apostol (akinek a neve azt jelenti, „Kicsi”)

Kicsit bántott az utóbbi napokban, hogy semmi nem jön be, olyan szerencsétlennek éreztem magamat.

Gondoltam, végignézem Pál apostol életét, akit a legnagyobb misszionáriusnak tart a keresztény világ; ő a pogányok apostola. Vajon ő találkozott-e kudarchellyel? Íme, egy kis csokor Pál életéből.

- Üldözi, pusztítja Isten gyermekeit, miközben teljes szívből azt hiszi, hogy a jó oldalon áll, hogy Istennek tesz jót.
- Az Úr megállítja, megvakul; az ellensége, Anániás segítségére szorul.
- Gazdát cserél.
 - o Ezt senki nem hiszi el.
 - o A tanítványok félnék tőle.
 - o A zsidók üldözik, gyűlölik.

- Főfarizeus létére kosárba rakják, és egy kötéllel leeresztik a kőfalon - éjszaka, hogy elmenekülhessen.

- Végre egy ember, Barnabás felkarolja.

- Némi öröm után Antiókiában a pogányok figyelmesen hallgatják, „De a zsidók felingerelték ellenük a tekintélyes és vallásos asszonyokat, valamint a város előkelő embereit, üldözést szítottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket a határukba.” (Apcsel 13:50)

- Ikóniumban a zsidók áskálódnak, és Pál ellen fordítják a hallgatókat.

- A hallgatók megoszlanak, némelyek a zsidók mellett, mások az apostolok mellett teszik le a voksot.

- Újabb támadás Pál ellen. Bosszúsággal illették őt.

- Lisztra. Meggyógyul egy sánta, ezért istenként akarják tisztelni Pált, de megérkeznek Ikóniumból és Antiókiából a zsidók, és Pál ellen fordítják a hangulatot. Ennek következtében Pált megkövezik, kivonszolják a városból, azt gondolva, hogy meghalt. (Dobott már meg téged valaki kővel? Úgy igazán? Erőből? Milyen érzés lehetett Pálnak a dübörgő kövek alatt, holott pár órával korábban meg áldozatot akartak neki bemutatni?)

- Túléli a megkövezést. Feltápaszkodik. Lehet, hogy véres, vagy sántít, de továbbmegy. Derbébe. Végzi a miszsióját.

- Kiértékeli az első miszsióút tapasztalatát. „Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és elbeszéltek, milyen nagy dolgokat tett velük Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.” (Apcsel 14:27)

- A második miszsióútja vitával kezdődik. Vigyék Márkot, vagy ne vigyék? Szétválják az útjuk. Barnabás Márkkal, Pál Szilásszal indul el.

- Filippiben jól indul minden, de egy jövődömondó lányka felbosszantja Pált. Kiúzi belőle a gonosz lényt, emiatt börtönbe kerül.

- Igaz, hogy megtér a börtönőr, de Pálnak tovább kell mennie.

- Thesszalónikába mennek. Itt is csatlakoznak néhányan a hithez, de a zsidók fellázítják az embereket Pál ellen.

- Bérea. Jól indul, de jönnek a thesszalónikaiak, itt is fellázítják a népet Pál ellen.

- Athénbe megy. A város tele van bálványokkal. Alkalma adódik az ismeretlenül tisztelt Istenről beszélni. Eredmény? „Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták, »Majd meghallgatunk erről máskor is.« Pál ezután eltávozott közülük. Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett; közöttük az areopágita Dionüszosz is, egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások.” (Apcsel 17:32-34)

- Korinthusba érkezik. S hogy mi történik itt? „Amikor azonban ellene szegültek, és szidalmazták, lerázta a ruhájáról a port, és ezt mondta nekik. »A véretek a ti fejétekre szálljon! Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.«” (Apcsel 18:6) Ennek ellenére ott marad másfél évig. Ezalatt kap hideget is, meleget is.

- „Amikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték, és így szóltak. »Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módon tiszteljék Istenet.«” (Apcsel 18:12-13)

- A harmadik miszsióútján visszamegy Efézusba. S hogy mi történik itt? „Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket Isten országának dolgairól. Amikor pedig egyesek ellenálltak, és nem hittek, sőt, gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított.” (Apcsel 19:8-9)

- Nem sokkal később Demeter ötvösmester fellázítja Pál ellen az

egész várost.

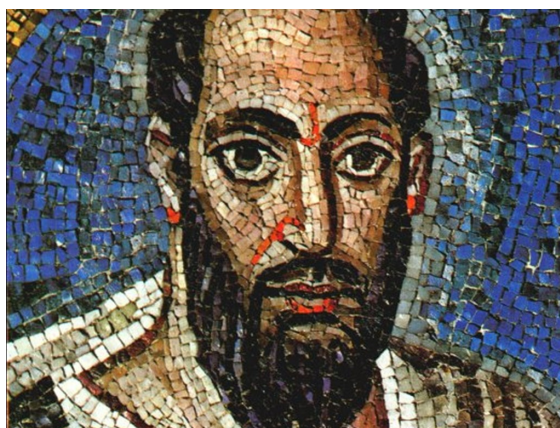
- Visszatér Jeruzsálembe, itt elfogják, fogságba kerül. Viszontagságos úton eljut Rómáig.

Pál így ír az életéről.

„Zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain. Gyakran voltam úton, veszedelemben folyón, veszedelemben rablók között, veszedelemben a népem között, veszedelemben a pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztaságban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradozásban és veszélyben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és meztelenségben. Ezekén kívül még ott van a naponkénti zaklatásom és az összes gyülekezet gondja. Ki erőtlenségemmel fogok dicsekedni. Az Úr Jézus Istene és Atyja, aki áldott örökké, tudja, hogy nem hazudok. Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette a damaszkuszi városát, hogy elfogjanak engem. Ablakon át, kosárban eresztettek le a falon, és megmenekültem a kezéből.” (A korinthusiakhoz írt második levél, 11:24-33)

Hát ennyit Pálról, a legnagyobb apostolról. Elment a kedvem az önsajnálattól.

Forrás: Internet

“NINCS OLYAN, HOGY EZ EBBEN A KORBAN NEM MŰKÖDIK” – HITÉRŐL VALLOTT KOVÁCS ÁKOS

“Ákos 50” címmel készített portréfilmet az M5 kulturális csatorna: a 2018 decemberében adásba kerülő filmben Kovács Ákos a hitéről is tanúságot tesz.

“(....) Ha így gondolkodok, akkor egyszer csak elkezdenek egybevágni a dolgok: hadseregek nélkül foglalja el Rómát egy hitvilág: azt a Rómát, amely a császárok központja volt és üldözte a kereszténységet. Hogy aki a keresztre megy és meg is hal rajta, az győz a halálon és a bűnön. És miattad győz! Ezek megindító dolgok, és ez működik. Nincsen olyan, hogy ez ebben a korban nem működik. Pont a legsötétebb korban van leginkább szükség erre.”

<https://www.youtube.com/watch?v=LIF9uVF4feA>

Túrófánk

Negyed kiló túrót villával összetörünk, összekeverjük két felvert tojással, 2 evőkanál cukorral, ½ csomag vaníliás cukorral, csipet sóval. 10 deka lisztben jól elkeverünk egy csapott mokkáskanál sütőport, majd a túróval jól összedolgozzuk. Felhevített olajba evőkanállal adagoljuk a masszát, és mindkét oldalát megsütjük. Vaníliás porcukorral megszórva tálaljuk.

Elkészítési idő: kb. 35 perc

Jó tanács: A fánkokat ne tegyük szorosan egymás mellé a serpenyőbe, mert sütés közben növekszik a térfogatuk.

Jó étvágyat!

BERNHARD LANGENSTEIN:

Solo Dios Basta – IMÁDSÁG

EGYEDÜL ISTEN teremt,
de te gondozhatod és megőrizheted te-
remtményét.

EGYEDÜL ISTEN adhat életet,
de te továbbadhatod és óvhatod azt.

EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat egészsé-
get neked,
de tanácsot te is adhatsz, és gyógyíthatsz
is.

EGYEDÜL ISTEN ajándéka a hited,
de tanúságtételeddel te is vonzóvá tehe-
ted.

EGYEDÜL ISTEN ültetheti el az ember-
ben a reményt,
de embertársaidat te is megajándékozha-
tod bizalmaddal.

EGYEDÜL ISTEN ajándéka a szeretet,
de te is továbbadhatod, taníthatod.

EGYEDÜL ISTEN adhat békességet,
de az egyetértést te is munkálhatod.

EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat valódi
örömet,
de mosolyodból te is juttathatsz minden-
kinek.

EGYEDÜL ISTEN adhat erőt,
de te is felkarolhatod a csüggedőket.

EGYEDÜL ISTEN az út,
de te is rávezethetsz másokat.

EGYEDÜL ISTEN a világosság,
de te is gyújthatsz fényt mások szemében.

EGYEDÜL ISTEN tehet csodát,
de te is vihetsz neki öt árpakenyeret és két
halat.

EGYEDÜL ISTEN tudja megtenni a lehe-
tetlent,
de te megtehetsz minden tőled telhető.

A sárkányokat nem lehet kilúgozni

Nincs más dolgunk, csak mesélni? – Kádár Annamária pszichológussal szorongásról, élettörténe-tről, küzdelmekről és kontrollvesztettségéről Dobos Zita beszélgetett.

Ez olyan hely, ahol szívesen dolgoznék – ez volt Kádár Annamária első gondolata, amikor belépett a Kollégium udvarára, még tavaly tavasszal. „Megérkezetséget éreztem, ezért amikor a későbbiekben megkerestek, hogy oktassak pszichológiát a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen, a döntés érzelmi szinten már akkor megszületett bennem, mielőtt még kognitív szinten átgondoltam volna.” Az ismert pszichológus számára fontos, hogy akivel munkaviszonyt létesít, ugyanazt az értéket képviselje, ezért tartja szerencsés találkozásnak, hogy református egyetem oktatója.

Kádár Annamária Marosvásárhelyen született. Tanítóképzőben érettségizett, majd 1999-ben a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Pszichológia és Neveléstudományok Karán szerezte pszichológusi oklevelét. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Pedagógiai és Pszichológiai Karán, a Kognitív Fejlődés program keretében végezte doktori tanulmányait, amellyel párhuzamosan a Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte meg munka- és szervezetpszichológusi szakképesítését. Családterápia, valamint relaxáció és szimbólumterápia irányzatokban képezte magát tovább. Dolgozott iskolapszichológusként, valamint egyetemi adjunktusként a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetemen. Jelenleg a Babeş-Bolyai Tudományegyetem marosvásárhelyi kirendeltségén tanít, az Óvoda és elemi oktatás pedagógiája szakon. A Debreceni Református Hittudományi Egyetem oktatói közé 2019 januárjától lépett. Pszichológia és A differenciált fejlesztés pedagógiája és pszichológiája tárgyakat tanítja.

Pszichológushallgatóként tizenhét évvel ezelőtt a mesékből írta a szakdolgozatát, kisiskolások által írt meséket vizsgált, ezerkétszázharminchégy gyerek által írt mesét olvasott és elemzett. Ez a munka sorfordító volt az életében. „A fantázia és realitás kölcsönviszonya annyira érdekesen jelent meg ezekben az írásokban, hogy sokszor potyogtak a könnyeim a nevetéstől: ez a Maggi tyúkhúsleves főző királylány és a pattanásos királyfi világa” – emlékszik vissza a kezdetekre. A doktori disszertációjában az írásbeli kommunikációs készség alakulásával foglalkozott közel kétezer kisiskolás által írt mesében. A mese pszichológiája mellett az érzelmi intelligencia fejlődése és fejlesztési lehetőségei álltak érdeklődése középpontjában.

Kádár Annamária úgy gondolja, hogy az a szülő és pedagógus, aki a mese varázsával, csodájával ajándékozza meg a gyermeket, aki lélekben egy kicsit szintén megőrzi gyermeki világlátását, mágikus gondolkodásának maradványait, sokkal könnyebben boldogul problémahelyzetekben, jobban képes feldolgozni a veszteségeket, a kudarcokat.

Amikor iskolapszichológusként gyerekekkel és tréningeken felnőttekkel az érzelmi intelligencia fejlesztésén dolgozott, egyre tisztábban körvonalazódott számára, hogy az érzelmi biztonság megalapozása gyermekkorban történik, és bár nem lehetetlen, de nagyon hosszú folyamat eredménye a korai negatív minták átírása. „A mese az ösbizalom élményét erősíti meg, azt, hogy jó a világ, jó volt ide meg-

születni. Ezzel az alapérzéssel sokkal könnyebb elviselni a nehézségeket, kudarcokat, tragédiákat és könnyebb derűsnek, vidámnak lenni” – vallja a szakember.

Ráragasztották: a mesepszichológus

A mesékkal való első találkozása gyermekkorára tehető, amikor édesanyja az ágyára ült és mesélt neki. „Amikor néztem a falvédőn a folyóból ivó szarvasokat és hallgattam édesanyám meséit, akkor indult el bennem először a belső képalkotás” – emlékszik vissza. Itt kezdődött az, hogy a 2012-ben megjelent legnagyobb példányszámban elkelt ismeretterjesztő könyv volt Magyarországon a Mesepszichológia című műve, amelyben az első tíz érzelmiintelligencia-fejlesztő mese megjelent, 2013-ban pedig az olvasók szavazatai alapján elnyerte az Aranykönyv-díjat. A könyv azóta már több egyetemen kötelező tananyag, 2014-ben megjelent folytatása Mesepszichológia 2. címmel, amely ugyancsak nagy közönségsikert aratott, és újabb tíz mesével gazdagította az olvasókat. 2016-ban pedig Lilla és Tündérbogyó címmel napvilágot látott a mesék gyűjteménye, tíz vadonatúj történettel kiegészülve.

„A könyveim miatt nagyon sok helyre hívtak előadást tarani, és a bemutatás közben következetesen mesepszichológusnak szólítottak. Rám ragasztották ezt a megnevezést, és végül is az is vagyok, mert egész életem során nem tettem mást, mint hogy történeteket hallgattam és meséltem” – vallja.

Életmeséink

A családtörténeteket védőhálónak hívja, amelyek a nehézségek esetén megtartanak és felemelnek. Minél többet tud a gyermek a családjáról, annál erősebb a belső kontroll érzése vagy a meggyőződése, hogy önmaga irányítja az életét, és minél magasabb önbecsüléssel rendelkezik, annál alacsonyabb a szorongásszintje. A történetek átkeretezése által megerősödik, hogy nem kell mindenben tökéletesnek lenni, lehet a gyengeségből erőt kovácsolni. A minták bennünk élnek, és ha ismerjük, akkor szükség esetén felül is tudjuk írni őket.

Kádár Annamária szerint a személyes beállítódásunk alapján ítéljük meg a történeteinket. Vannak olyan életmesék, amelyekből rengeteget lehet tanulni és csak utólag értjük meg az események alakulását. „Szülői felelőség, hogy az életünk eseményeit hogyan tudom integrálni, hogyan tudom a negatív történeteket mesélhetővé tenni. Nemcsak a régi családi történeteket kell tudni mesélni, hanem az itt és most történeteit is.”

Saját élettörténeiről azt mondta: családi emlékei, a közös étkezések, az együttlétek, a szokások a legmeghatározóbbak számára. „Bizonyosságom van arról, hogy bármi történjen is az életemben, nekem a családban mindig helyem van”.

Két mondatot idéz vissza, amely meghatározó volt az életében. „Szorongó és izgulós voltam, és egyszer édesapám azt mondta: mielőtt legyártasz magadban ilyen vagy olyan forgatókönyvet, először próbáld meg. A másik meghatározó pozitív mondatot a férjemtől hallottam: ha nem lesznek gyerekeink, mi akkor is jól vagyunk együtt.”

Az tud szívből nevetni, aki szívből sírni is tud

Életének „nagyon kemény utazása” volt az a tíz év, amikor azért küzdöttek férjével, hogy gyermekük szülessen. Amikor ennek az időszaknak a történetét meséli (azóta

már két örökbe fogadott kislány édesanyja – szerk.), öröm és boldogság hallatszik a hangján. Ez nem volt mindig így – emlékszik vissza. „A gyerekvállalással úgy voltam, hogy nekem ez jár, aztán amikor megélttem, hogy nem lehet gyermekünk, akkor jöttek a kérdések, hogy miért pont nekem nem, miért

pont velünk történik ez. Aztán rájöttem, hogy sokkal szebbet és jobbat kaptam, mint amit eleve elvárhattam volna. Olykor nem kell tudnunk a dolgok miértjét. Hagyjuk, hogy láthatatlan erő vezessen, hogy a kontrollt ki tudjuk engedni a kezünk közül. Megélni a kontrollvesztettséget azt jelenti, hogy rá merem bízni magam arra az erőre, amit az imádságban mondunk: legyen meg a Te akaratod.

A legmélyebb félelmeinkkel szembe kell néznünk, a sárkányokkal való küzdelmet nem lehet kilúgozni, időnként kudarcot kell vallani. A mesék vége jó, de a történetben mindig találkozunk küzdelmekkel. Én nem hiszek a hurraoptimizmusban, hogy minden csak szépen alakul, mert ez irracionális elvárás. Az tud szívből nevetni, aki szívből tud sírni is. Én vagyok a saját történetem teremtője, rajtam múlik, hogyan értelmezek helyzeteket, és hogyan keretezem át ezeket az élettörténeteket.”

Dobos Zita
Fotó: Bura László

3 JÓ TANÁCS AKTÍV BÖJTÖLŐKNEK

Tudom, hogy a böjt arról szól, hogy megtapasztaljuk a határainkat, közösséget vállalunk Krisztus szenvedésével és szándékosan keressük a gyöngeségünket, ami által abban is Krisztusra tudunk támaszkodni, amiben az év más napjain talán nem, hiszen mindig ott a legkönnyebb az Úr közelségét megérezni, ahol valahogy kicsúszott a lábunk alól a talaj. Viszont van néhány dolog, amit azért érdemes észben tartani. Elsősorban...

Vigyázz magadra!

És tényleg vigyázz az egészségedre! Böjt ide vagy oda, ha a munkád, vagy bármi más következtében amúgy is rendszertelenül, tápanyagbevitelre mindenfajta odafigyelés nélkül, vagy rendszeresen, de egészségtelenül szoktál enni, ne az legyen az első gondolatod, hogy akkor most 40 napig kenyéren és vízen fogsz élni. Senkit nem arra buzdítok, hogy a böjt radikálisabb formáit ne próbálja megélni, csak tartsuk észben, az életünk és annak épsége őrzésében felelőségünk van. Legalábbis, amíg a lelkünk nyomán meggyónandó, ha *egészségem nem vigyáztam*, addig érdemes ezt észben tartani.

Ne magadért böjtölj!

Sokan döntünk úgy, a fentebbi gondolatok értelmében, hogy akkor itt az ideje sportolni/rendesen étkezni/szépirodalmat olvasni, meg minden olyan dolgot elvégezni, ami *nagyon* nehezünkre esik – főleg, ha már egy rég elengedett újról fogadalomról is van szó –, mondván, hogy ez *tényleg nagyon* nehezünkre esik és pont jó lesz böjtnek, hiszen nem csak önsanyargatásról lehet itt szó. Tényleg jó az, ha olyan dolgot végzünk böjt során, amivel lemondunk az adott időben egy kényelmesebb, általánosabban végzett tevékenységről. Viszont annak ellenére, hogy ennek olyan haszna és értéke van az életünkben, amit amúgy is szeretnénk a részévé tenni, csak valamiért eddig nem voltunk rá képesek, azért nem használhatjuk egyfajta külső motivációként a nagyböjti időszakot. Érdemes figyelni, hogy böjti áldozatvállalásom kiválasztásának mozgatórugójaként csak és kizárólag az Istenhez való közeledés jelenik meg, vagy akár csak parányi szikraként is az én életminőségem javítása.

Légy kitartó!

Tudom, banális, de sokszor mégsem megy. Erőfeszítésben, ha már nem elég az érv, hogy ezt nem magadért, hanem Istenért teszed, hogy tevékenyen Krisztus nyomában jársz, hiszen Ő is aktívan gyakorolta ezt a műfajt, hogy tudod, ennek a fajta imádságnak hatalmas ereje van, akkor érdemes még azt is hozzácsapni a listához, hogy a böjt (mint a szenvedés sok formája általában), erősíti a jellemet, akaratot, edzi a lelket, és ha szabad így mondani, gerincet ad az embernek, tartást, amivel emelt tekintettel, büszkén járhat a világban. Krisztusi emberként lehetnek jelek, só, hegyre épült város! (...)

Varga Gergő Zoltán

KENYÉR ÉS BOR

Sitkei Levente

Nem csak kenyérral él az ember. Ezt mindenki tudja, nemcsak a Bibliából, de érzi, még akkor is, ha a mai kor embere leginkább a kenyeret helyezi előtérbe Isten igéjével szemben.

A Fülöp-szigeteken történt terrortámadás egyértelmű jelzés, hogy azokat, akik Krisztus követését választották, célba vették. Egyszerűen azért, mert ők nem csak kenyérral élnek. Ilyenkor lehet nagyon könnyen elveszni a részletekben, hiszen a Fülöp-szigetek nem valami békés hely, régóta folyik a gerillaharc a különböző muszlim terrorcsoportok és a hadsereg között.

De roppant fontos, hogy ne vesszünk el, s legalább mi ne úgy tekintsünk erre a tragédiára, mint egy távoli ország belső eseményére. Keresztényeket öltek meg, mert valaki őket tette meg bűnbaknak.

Keresztényeket öltek meg, mert ők is olvasták a Bibliát, és azt hallották, hogy a másik arcukat is odafordítják a keresztények, ha megütik őket. Ebben igazuk is van. Nem fognak keresztény milíciák berontani a muszlimok imaházába, hogy vérfürdőt rendezzenek. Eltemetik a halottakat, és abban bíznak, hogy nem történik hasonló szörnyűség.

Pedig meg fog történni, pontosan azért, mert a kereszténység nem tud védelmet biztosítani az övéinek.

A kereszt közel ezeröttszáz évig uralkodott Európán és így az egész világon, és senki számára nem volt kérdés, hogy a hit védelmezőinek, képviselőinek milyen lehetőségeik vannak. Fegyverei és politikai ambíciói is voltak, elképzelése a jövőről.

Más vallásoknak még központi irányítása sincs. Csak követői. A keresztények maguk is azt hitték, hogy a hitért nem kell megküzdeni, az úgyis győzni fog, hiszen az egyház egy sziklaszilárd, tökéletesen hatékony gépezet, amely sosem téved, és a világ legnagyobb hatalmai is – elméletileg – Krisztust követik.

Közben pedig elfelejtettünk keresztények lenni, és kimondani, hogy azok vagyunk. Amikor valahol egy keresztény bajba kerül, felkiált, hogy „Testvéreim, védjétek meg!”. De egyetlen ország se fogja úgy érezni, ő a megszólított, mert egyetlen ország se vallja magát keresztény országnak. Olyanok vannak, akik elismerik, hogy a lakosság nagy része keresztény, de ezt amolyan magánügyként kezelik, mint azt, hogy valakinek milyen színű a szeme. Nem lényeges kérdés. Magyarország így hihetetlen döntést hozott a Hungary Helps programmal. Már-már történelmi horderejű, hogy az egyenszürke Európai Unió tökéletesen toleráns, így teljesen karakterét veszített tömbjéből az egyik ország kijelenti magáról, hogy ő milyen értékeket követ, és hajlandó segíteni azoknak, akik a világ másik felén félnek.

Pedig Magyarország nem egy gazdasági szuperállam, nem atomhatalom, nem ül az ENSZ BT állandó tagjai között. Csak felismeri, hogy mi tesz valakit lelkiekben erőssé, s mi az erkölcsi kötelessége. Az a templom nemcsak szép épület, amelynek jó az akusztikája és aranyozott az oltárkép kerete, hanem egy közösség szíve.

A Fülöp-szigetiek ezt jól tudják, hiszen egész Ázsiában filippínó asszonyok vigyáznak a kisbabákra, amíg a szülők dolgoznak, a kimezőnapjukon, vasárnap pedig misére mennek.

A templomban a mise után ott maradnak, megbeszélik hivatalos ügyeiket, a pap pedig segít nekik eligazodni a jogi útvesztőkben. Egy bébiszitter se marad magára, a többiek mindenképp mellé fognak állni.

Mert ő is Fülöp-szigeteki, ő is keresztény, ő is testvére itt az összes többinek. Ha ezt a nagyon alapvető gondolkodásmódot ők tudják követni, akkor mi, -európaiak is tudjuk.

Nem is teljesen biztos, hogy a Hungary Helps program azoknak fog segíteni, akik nagyon távol élnek tőlünk, sokkal inkább azok szorulnak segítségre, akik azt hiszik, csak kenyérral él az ember.

REMÉNYIK SÁNDOR: „Az ismeretlen Istennek”

Nem hódításra indultunk mi el
A végtelenből – csak találkozásra.
Testvér, a mi testvérségünk
Ezért oly ritka, szép és drága.
Nem hajtottuk lelkünket igába.

Egymás lelkét prédának se néztük,
Szemmel nem vertük, szóval nem igéztük.

Maradtunk szabadok a szeretetben.
Maradtunk egyenlők a szeretetben.
Maradtunk testvérek a szeretetben.

Egymás lelkében tiszteltük a törvényt.
S a végzetet, mint napsugárt és örvényt.
A törvény betűje, ha összevágott:
Ujjongva hirdettük a rokonságot.

S ha egymás lelke tájait bejárva
Rábukkantunk egy nekünk idegen,
Ismeretlen istenség templomára:
Oltárát virággal szórtuk tele,
És szóltunk csendesen: Bár nem az enyém,
Szenteltessék meg mégis a neve.

Emlékkövek

Lassan tanul, gyorsan felejt, avagy: emlékkövek
Három nap alatt történt. Leírom, hogy el ne felejtsem.

Emlékkő. 2013. március 14., csütörtök. 80-100 km/h viharba keveredtünk. 3,5 órás út állt előttünk, Dunaújvárosból Szombathelyre indultunk eltemetni egy nénikét. 5,5 óra alatt értünk oda, a temetés kezdete előtt 8 perccel.

Emlékkő. A visszaút. A 8-as út a Bakonyon vezet keresztül. A térképen piros sáv. Vas megyéből nem lehet átjutni Fejér megyébe. Rendben. Akkor az M1-es felé indulunk. Hát ez nem jött be. Mindenütt keresztbe fordult kamionok, árokba csúszott autók. Isten megállított minket.

Emlékkő. Irány vissza a 8-as útra. Úttalan utakon át. (Még jó, hogy Vas megyében születtünk!) Celldömölkön történt. Egy derékszögű kanyarban a tükörjégen irányíthatatlanná vált a kis autónk. Velünk szemben szabályosan három kocsi haladt. Én közéjük csúsztam. Vártam a csattanást. De az angyalok rátették a kezüket az összes ott levő autóra! Koccanásmentesen megúsztuk!

Emlékkő. A 8-as úton vagyunk. 10 kilométert gond nélkül megtettünk. Aztán csak álltunk. Álltunk. Álltunk. Talán két órán át. Semmi nem történt. Mindenütt vihar és hó, semmi egyéb mozgás. Miután a férjem kilépett a kocsiból, a szél letépte és magával vitte a sapkáját. 120 km/h-s sebességgel. A lányunknak "éppen" volt egy tartalék sapkája!

Emlékkő. Találtunk egy kis út menti panziót. Sőt, fogkefét is tudtunk venni a szomszédos benzinkútnál. Reggelit, ebédet és vacsorát is kaptunk. És hát nem fáztunk.

Emlékkő. Az elindulásunkhoz képest 53 óra múlva szerencsésen hazaérkeztünk.

Amikor Izrael fiai átkeltek a Jordánon, a folyó medréből köveket kellett felszedniük, és egy oltárt építeniük, hogy visszaemlékezzenek, mindaddig megsegítette őket az Úr. Ezek a mi emlékköveink. Forrás: Internet

G y e r m e k o l d a l

Lengyeltótiban

Március 30-án, szombaton, KARAOKE versenyre hívjuk hittanosainkat és a felnőtteket a Művelődési Házba 10 órára.

21 dalból választhatnak a bátor jelentkezők. Nevezni minimálisan két személynek lehet.

A délig tartó verseny díjazottjai értékes nyereményeket kapnak.

Jelentkezni Lóránt atyánál lehet, ő adja kinek-kinek a dalokat tartalmazó DVD-t is.

Szeretettel várjuk énekeseinket és az érdeklődőket!

„Tehát akár esztek, akár isztok, vagy bármit tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”

1 Kor 10,31

Hokibajnokság a plébánián

Közös játékunk egy szombat reggel 9 órakor kezdődött. Szőlősgyőrökről is jöttek át hittanosok. Mindenki nevezhetett a játékokra. A teremhokihoz csapatokat alkottunk. Nagyon jó volt. Játék közben teát és zsíros kenyeret kínáltak a segítők. Egyszer nyertünk, egyszer nem. Az eredményhirdetés a plébánián volt. A verseny nagyszerű élményt jelentett. Karkötővel és csokival jutalmaztak minket.

Sztankó Tamás
Lengyeltóti, 5.o.

Csocsóverseny hittanosoknak

Január 26-án, szombaton reggel kilencre mentünk a plébániára. Amikor odaértünk, már tudtam, hogy jó lesz ez a nap. Nagyon sok barátom ott volt. Először a Rajmival játszottam, utána a többi fiúkkal és lányokkal. A meccsen egyszer nyertünk és egyszer veszítettünk. Nagyon jó volt! A végén eredményhirdetés volt és csodálkozásunkra mindenki kapott egy jézusos karkötőt és két csokit.

Sztankó Dávid
Lengyeltóti, 5.o.

HOGYAN KERÜLHETJÜK EL A NAGYOBB BAJT ?

Lk 13,1-9

De ha nem, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan."

Rakd sorba a leptogyó téglákat!

Pál apostol mondja:

"A mi a mennyben van."
Fil 3,20

A hiányzó szót a rejtvényből tudod meg.

KI ISTEN KEDVENC GYERMEKE? PINTÉR BÉLA MEGKAPÓ ÍRÁSA

*Pintér Béla énekes nemcsak dalaival, hanem írásai-
val is el tudja gondolkodtatni az embert: ezúttal gye-
rekei játékát használta kiváló példának!*

“Egy aranyos játékot játszottak a gyerekeim.
“Mennyire ismersz engem?” Ez lehetne a játék cí-
me. Valamelyikük feltett egy magára vonatkozó kér-
dést és a többieknek egyszerre kellett válaszolniuk.
Aztán nagy volt az öröm, ha mindenki ugyanazt a
választ adta. Megtetszett a játék, én is beszálltam.

– *Apa kedvenc színe?*

– *Zöld!*

– *Apa kedvenc autómárkája?*

– *BMW!*

– *Apa kedvenc étele?*

– *Húsleves!*

Mindenki tudta a választ. Gondoltam, megtréfálom
őket és felteszek egy olyan kérdést, amire talán nem
tudnak majd egyformán válaszolni. A kérdés így
szólt:

– *Ki apa kedvenc gyere-
ke?*

– *Ééén! Hangzott egy-
szerre, egyértelműen.*

*Ezek a kölykök ismer-
nek engem.*

Tudják, nincs külön-
ség, nincs rangsor. Minden más esetben lehet több-
féle válasz. Szín, autómárka, étel... Minden viszony-
lagos, ízlés függő. De ha róluk van szó, akkor egyet-
len helyes válasz lehetséges: ÉN!

Az Istennel játszott „Mennyire ismersz engem?” játé-
kunkat életnek hívják. Mindent az határoz meg, is-
merjük-e Őt, illetve olyannak ismerjük-e, amilyen
valójában?! Ha feltenné a kérdést, “*Ki az én ked-
venc gyeregem?*” Vajon gondolkodás nélkül rávág-
nánk-e: Ééén!

Hiszek a ragaszkodásnak és az Istennel való köz-
vetlenségnek abban a szintjében, ahol általánosság-
mentesen ismerhető, élvezhető az Apa személye,
jelenléte. Hiszem, és élem is, hogy lehet, sőt, elen-
gedhetetlen közel lenni az Apa szívéhez. Mindenes-
tül. Hibával, erénnyel, hittel, kudarccal, szabadon,
terhelten, nevetve, könnyek közt...

Ez mind-mind semmi a kapcsolatunkhoz képest.
Nála ez számít. Neki ÉN vagyok a fontos. Ha végre
merném megfelelő módon értékelni magam Isten
előtt, (ha valóban ráébrednék, mivé, kivé tett engem
azzal, hogy meghalt értem) az még mindig semmi
se lenne ahhoz képest, ahogyan Ő értékeli engem.”

Forrás: Pintér Béla blogja

Krisztus a sivatagban

Sitkei Levente

Az az eltévedt bárány, az a kicsi, amelyik nem tud visszatérni a
nyájhoz, mindig ő a legfontosabb. Aki egymagában ér annyit,
hogy elmenjen érte a pásztor, keresztül a sziklákon, a szűrös
bokrokon, s visszaédesgesse, visszahívja a többiek közé. Ott
béke van, biztonság van. Az ott a haza.

A szűrös bokor néha autópálya, amely összeköti Dubajt Abu-
Dzabival, az azon suhanó autósodák sofőrjei számára pedig ez
csak egy olyan kedd, amikor a megszokottnál is nagyobb a du-
gó. Mert eljött a pápa az Egyesült Arab Emírségekbe, egy amo-
lyan nemzetközi celebritás, aki sokszor szerepel a tévében.

Az általa tartott szabadtéri misére szokás elmenni, akkor is, ha
az említett embernek a Ferrari volánjánál fogalma sincs, ki az az
ember azon a kereszten, miért függ rajta, s hogy ez valójában
milyen kapcsolatban áll a szeretettel. Elsőre ez így nem áll ösz-
sze, nem következik logikusan a megkínzott Krisztus és a szere-
tet mint az élet szinonimája. Pedig aki odafigyel, az slusszkulcs-
tól függetlenül meg tudja érteni, kiért, kikért van ott a pápa.

A keresztes jelen esetben reményt és védelmet jelent, azt, hogy a
pásztor elmegy a legtávolabbi szegletbe is, hogy védelmébe
vegyen mindenkit, aki Krisztust követi.

Ez az Arab-félszigeten egyáltalán nem logikus lépés, hiszen
nem könnyű idegen, iszlám közegben kereszténynek lenni. De
ahogy a kárpátaljai magyar se tud ukránná alakulni, s nem hon-
fiúi lelkesedésből, hanem mert az képtelenség, úgy az emírsé-
gekben dolgozó keresztény se fog egy csapásra szűrőket olvas-
gatni és elmélkedni a hit öt pilléréről.

Eljött távoli hazájából, hogy itt, a sivatagban elvégezze a rá bí-
zott munkát, s hirtelen forradalmi tetté vált az identitása, a nya-
kában hordott ékszer állásfoglalás, szinte fegyver, mindegy,
mennyibe kerül, szemet kápráztató dizájnerezűlet vagy egy-
szerű fémmedál. Krisztus épp olyan fontos, mint az anyanyelve,
a kultúrája, a családja, a hazája, ami őt emberré teszi.

Hogy ezt valaki megtapasztalja, ahhoz viszont el kell hagynia a
nyáját. Akár kényszerből, mert a pénz nagy úr, akár a szívét
követve vagy mert egy nap hozott egy rossz döntést. Vagy ép-
pen egy nagyon jót.

Sokszor megírták, hogy a kereszténység ezer sebből vérzik, a
katolikus egyház a múlt árnyaival hadakozik. Igaz is. Nekünk,
akik itt élünk a templomok tövében, és akik alapvetésnek tekint-
jük azt, hogy az identitásunkért semmit se kell tennünk. Mert a
többiek, az előttünk élők milliói már megharcoltak érte, mi pe-
dig akár meg is kérdőjelezhetjük mindazt, amiért ők még meg-
haltak. Az erőt nem látjuk, a templom csak egy szép épület,
amely mindig ott volt, amióta élünk, és utánunk is ott fog állni,
akár a Gellért-hegy.

Akik most a sivatagban misére mentek, azok ezt az erőt látták,
érezték, mert igenis eljött hozzájuk az egyház feje, nem feledke-
zik meg róluk, soha nem fogja őket magukra hagyni.

Ezt az üzenetet fogja elvinni májusban a pápa Csíksomlyóba is,
hiszen az elszakított magyaroknak is szükségük van arra, hogy
érezzék, nem állhat a politika közéjük és Isten közé, és hiába
tartották meg az ősi hitet, a tüzet újra meg újra fel kell szítani.
Mert a hit személyes kérdés, de a közösséghez tartozás nagyon
nem az. Ott mindenki felelős mindenkiért.

A magyar keresztény is felelős dubaji hittestvéréért, a fellépés
soha, semmilyen körülmények között nem irányul valaki ellen.
Lehet, sőt kell is, hogy legyen együttműködés az ott élő muszli-
mokkal.

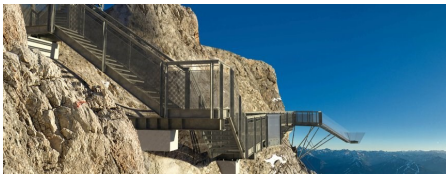
Soha nem a vallással van gond, hanem az emberekkel, akik saját
céljaiknak megfelelően értelmezik félre a leírt ígéretet, a hagyó-
mányokat.

Aki viszont ember tud maradni, azzal sosincs baj.

A semmi hídján

Állítólag, legalábbis egy csekély és berekedt kisebbség szerint korunk alapvető baja az, hogy a konzumidiotizmus fölfalta az euro-amerikai ember agyát-szívét és lelkét. Vendégszóval: kultúráját

Aztán odaexcrementált a hült helyére. Ez sokaknak tetszik, már akik szívesen mondogatják, hogy a létben nincsen üresség. Az excrementum pedig büszkén vállalja az agy, az értelem, az érzékeny szervek és működések leváltójának szerepét. Bármelyiket ezer örömmel helyettesíti a maga módján. Oly régóta és akkora erőbevetéssel folyik hadjárata Ádám, Éva és utódaik ellen, ráadásul annyi mézesházzal, hogy a legyőzötteknek hovatovább fogalmuk sem lesz valódi helyzetükről. Lét- és üdvkilátásaikról – ahogy mostanában mondják – lövésük sincs, Gazdaságkor az ilyesmit mind kisöpörte a korszerű életrendből, de még a szóbeszéd-ből is. Tegyük hozzá, fájdalommentesen. Apró, kegyes, ellenségeink szerint kegyeskedő csoportocskákon kívül a többségnek már alig van fogalma a Valóságról és a Hozzá vezető útról.

Az agytalanodás nagyjából a leírt sorrendben történhetett, mert az agy újabban nemcsak a legérzékletlenebb

szerv, de egyúttal a legszívósabb is: sok példa mutatja, hogy szinte bármédig elvan táplálék nélkül. Ha nem jut neki gondolat, eszme egy életen át, szerez valahonnan vagy kitalálja, hogy ringasd el magad. Oszt' elringatja. Pöckölgeti a 999 999 fokozatú skála gombjait, s előbb-utóbb talál menedéket, ahova agysüteményét elrejtethi.

Rengeteg emberrel találkozhatunk, akinek még soha nem jutott eszébe épkezláb gondolat, ám mégsem érzi ennek hiányát, sőt környezete sem, mert a szórakoztatóipar tömi belé az álzenét, az álkönyvet, az áleszmét. A munkahelyen se látszik marslakónak a sok hasonszórú között. Vagy, hogy a saját szakmámat említsem: hány meg hány író – ne rekesszük a többi puhakezűt: festő, filozófus, zenész, politikus meg mindenféle más életművész él és babértól övezve virul egyetlen épkezláb gondolat nélkül évtizedeken, vagy akár egy egész életen át? Valaha talán kibuggyant belőle valami, amit mások eszme-szerűségnek véltek, s amire néhány régi vágású ember lecsapott: ő, talán ő lesz az, akit keresünk! Talán-tán valahogy így könyvelődött el szakmájában tehetségnek megannyi semmirekellő, noha hasonló fölwillanása nem akadt soha többé. És ez nem hiányzik sem neki, sem híveinek sem kritikusainak, csak az igazi olvasóknak, szemlélőknek, hallgatóknak. Mert bizony, még ilyenek is keveregnek a szemétkultúra egyre zajosabb és szagosabb örvényében, melyben bárki elkábíthatja magát a nótát követve: „Ringasd el magad!” A hűségesek pedig várnak s kitartanak Mesterük soha nem avuló szavai mellett. A Megváltó pedig eljön, hiszen itt jár-kezel köztünk a világ végezetéig.

Czakó Gábor

TÚRMEZEI ERZSÉBET:

Mai Kyrie

„Bizonyára keresztyénné lennék,
ha egy keresztyén a nap mind a 24 órájában
keresztyén lenne.”

Mahatma Gandhi

Volt Bibliád. Újtestamentumod.

Híveidnek is olvastál belőle.

Elolvastad, kik a boldogok.

És szeretted a Megfeszített képét,
a róla szívből szóló éneket.

Keresztyén mégse lettél, ó Mahatma.

mert nem találtál 24-órás keresztyéneket.

Csak felemásakat,

vagy álszent kizsákmányolókat,

Mesterük szavát meghazudtolókat.

S talán éppen te, a pogány, szerettél,
ahogyan Jézus Krisztus szeretett...

Szavad szíven talál,
mint téged a gyilkos golyó.

Hisz ezer meg ezer

szem kérdi ma is,

amit a tied kérdezett:

hol, merre látni

24-órás keresztyéneket,

egészeket, nem felemásakat?!

S szívemből a Kyrie felszakad:

Uram, irgalmazz! Krisztus, irgalmazz!

Bárhova rendelsz és bármit tegyek,

csak arra adj erőt, hogy én is

24-órás keresztyén legyek!

Reggeli imádság

Istenem, kora reggel hozzád
kiáltok,
segíts imádkozni és
összeszedni a gondolataim-
mat.

Egyedül ez nem megy.
Bennem sötétség van, nálad
azonban
világosság van;

én egymagam vagyok, de te
nem hagysz el
engem;

én csüggedő vagyok, de ná-
lad van a
segítség;

én nyugtalan vagyok, de
nálad van a
békeesség;
bennem keserűség van, de
nálad van a
türelem;

én nem értem a te utaidat,
de te ismered a

helyes utat számomra.
Mennyei Atyám, dicséret és
hála neked az éjszaka nyu-
galmáért,
dicséret és hála neked az új
napért.

Dicséret és hála neked min-
den jószágodért
és hűségédért eddigi életem-
ben.

Sok jóval ajándékoztál meg,
segítség,
hogy a rosszat is elfogadjam
a te kezedből.

Nem raksz rám több terhet,
mint amennyit hordozni tu-
dok.

Gondoskodsz arról, hogy
gyermekeidnek
minden a javára váljon.

Uram mindazért, amit csak
ez a
nap is hoz, a te neved le-
gyen áldott!
Amen.

Dietrich Bonhoeffer

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ- TESTÜLET

Horváth Zoltán vagyok. 1976-ban születtem Lengyeltótiiban. Az általános iskolát itt végeztem, itt nevelkedtem szerető családban. Középiskolát Ádándon, növénytermesztő- gépész szakon végeztem. Gyermekkoromban találkoztam a mezőgazdasági tevékenységgel a családi gazdaságban. Pályaválasztásomban meghatározó volt a természet szeretete, a munka iránti alázat. Munka mellett érettségiztem le. 2005-ben házasságot kötöttem, melyből 3 gyermekünk született. Gyuriga Károly atya invitálására beválasztottak a plébánia képviselő testületébe. Ennek már 14 esztendeje. Számomra ez megtiszteltetés és tevékenyen dolgozom, hogy közösségünk alkotó hittel telített összetartó legyen.

Horváth Zoltán

Weöres Sándor:

Akik megtalálnak

Én keresem a célokat:
céloim engem majd megtalál.

Én keresem a hitemet:
a hitem is majd megtalál.

Én keresem a szívemet:
a szívem is majd megtalál.

Keresem azt, aki enyém:
ő is keres majd. Megtalál.

Én önmagamot keresem:
egyetlen lesz, ki nem talál.

Én keresem az életem:
életem egyetlen halál.

Én keresem haláloamat
és életem majd megtalál.

Jelenka György

Nőnapra

*- Teremtés Évái -
Mindenhatók vagytok
Szerelmet, életet
Gondviselést adtok.*

*Számomra Ti vagytok
A legbecsesebb lények
Sorsomnak égboltján
Ti vagytok a fények.*

(Gyugy, 2005)

DOLOG AMIÉRT HÁLÁS LEHETSZ ISTENNEK

- 1.** **Korán felkelések -**
Gyerekek akiket rád bizott Isten
- 2.** **Ház amit ki kell takarítani -**
Biztonságos hely ahol lakhatsz
- 3.** **Szennyes ruha -**
Van ruha amit felvegyél
- 4.** **Edények amit elmosogatni -**
Étel amit megehetsz
- 5.** **Morzsa az asztal alatt -**
A család együtt ebédelt
- 6.** **Bevásárló kosár megtöltve -**
Erő a munkához, pénz a bevásárláshoz
- 7.** **WC és fürdőszoba kitakarítása -**
Van vízvezeték, vízhálózat a házban
- 8.** **Zajos ház -**
Emberek az életben
- 9.** **Rengeteg kérdés az életről, házi feladatok -**
A gyermekek nőnek
- 10.** **Fáradtan esni az ágyba este -**
Isten kegyelméből még mindig élek

Mit rejt a kagylóhéj?

Az apák teremtése

Amikor a jó Isten az apákat teremtette, először egy rendkívüli magas alakot teremtett. Az egyik angyalnak azonban nem igazán nyerte el a tetszését a kész mű.

- Miféle apa ez? Ha a gyerekek alacsonyok, miért ilyen égimeszelők az apák? Mindig hétrét kell majd görnyednie, ha üveggolyóznia akar csemetéjével, ha ágyba akarja dugni, vagy ha egy puszit akar nyomni a feje búbjára.

A jó Isten elmosolyodott.

- Ez igaz, de ha alacsonyra tervezem, hogy néznek fel rá a gyerekek?

A jó Isten hatalmas, inas kezeket formált az apáknak. Az angyal szomorúan rázta a fejét.

- Ez nem lesz így jó! A nagy kezek esetlenek. Nem boldogulnak a pelenkázással, az apró gombokkal, a lófarokhoz való hajgumival és a baseballütőkből származó szálkákat sem tudják kivenni a pici tenyerekből.

A jó Isten ismét elmosolyodott.

- Igazad van, de ahhoz, hogy az ember vigyázni tudjon egy aprócska zsebéből előkerülő számtalan kincsre nagy kéz szükségeltetik. Ahhoz viszont elég kicsire tervezem, hogy az ujjak átfoghassák egy gyermek arcocskáját.

A jó Isten ezután hosszú, izmos lábakat és széles vállakat teremtett. Az angyal a szívéhez kapott, és döbbenten így szólt:

- Mondd tudsz-e róla, hogy ennek az apának nincs öle? Ha az ölébe akarja ültetni a gyermekét, a szegény kölyök a két comb között a földre huppan.

A jó Isten újra csak mosolygott.

- Az anyja fogja ölebe venni az apróságokat. Az apának erős vállra van szüksége, hogy boldoguljon a porontyokkal megpakolt szánkóval, egyensúlyban tudja tartani a biciklit, és a bábszínházból hazafelé menet egész úton karjaiba vigye alvó gyermekét.

A jó Isten éppen a világ legnagyobb lábfejét próbálta megformázni, amikor ismét megjelent az angyal, és szinte ráförmedt:

Ó, Uram! Komolyan hiszed, hogy ezek a csónaklá-

bak képesek lesznek talpra ugrani hajnalok hajnalán, ha a csecsemő felsír, vagy végigsétálni a születésnap zsúrra felállított iciri-piciri asztalkák között anélkül, hogy eltaposnának legalább három vendéget?

A jó Isten ismét csak mosolygott.

- Meglátod, hogy milyen remekül tudja majd használni őket! Segíthet a gyerekeknek, ha az Üveghegyen túlra akar majd ellovagolni, és elriaszthat vele egy felbukkanó egeret.

A jó Isten egész éjjel dolgozott, s végül kevés szavú, határozott hangot, valamint mindent látó, de nyugodt és türelmes tekintetet alkotott. Végül, mintegy ráadásként könyveket is adott az apának. Amikor elkészült az angyalhoz fordult és így szólt:

- Remélem elégedett vagy a végeredménnyel, és belátod, hogy egy apa legalább annyira szeretheti a csemetét, mint egy anya!

SZUNYOGH XAVÉR FERENC:

Neked adom...

Neked adom gyávaságom,
add érte bátorságod!

Neked adom lanyhaságom,
add érte lángolásod!

Neked adom gyöngeségem,
add érte a te erődöt!

Neked adom bűneimet,
vedd el tőlem azokat!

Neked adom, ami enyém,
add érte, ami Tiéd!

Hozzad megyek, mint kis vízcsepp,
változtass át borrá engem!

Hozzad megyek, földi ember,
változtass magaddá engem!

Ámen.

“EZ AZ A KAPCSOLAT AMIÉRT MEGÉRI!” – INTERJÚ HAMAR DONÁTTAL ÉS NOÉMIVEL

– Fiatalon házasodni király – mondja Hamar Donát, és felesége, Hamar Noémi, akik ugyanakkor nem rejtegetik a kapcsolati problémáikat sem. Sőt, YouTube-csatornájukon tízezrek előtt beszélnek arról, hogy merjük felvállalni a nehezebb időszakainkat is, kilépve a közösségi oldalak mindig szuperboldog, ám legtöbbször ugyanennyire hazug világából. A huszonegyes pár ugyanennyire nyíltan mesél az Istennel való kapcsolatáról is a videóiban, amelynek az alapja – mint mondják – hogy Jézus hogyan viszonyul hozzánk.

Mi lebegett a szemetek előtt, mikor eldöntöttétek, hogy YouTube-csatornátok lesz? A célkitűzések mellett milyen félelmeitek, elbizonytalanító tényezők voltak?

Donát: Szinte egyből azután kezdtünk el videózni, hogy megházasodtunk, de akkor még csak én voltam rákattanva. Erősen éreztem egy belső indítást, már a házasság előtt, hogy ezt jó lenne csinálni, de akkor még sokkal átgondolatlanabb volt, sok videót azóta már le is töröltünk a kezdeti időszakból, mert nem volt mögötte koncepció. Tavaly májustól kezdtük el igazán aktívan gyártani a videókat, addigra kristályosodott, hogy milyen témákban szeretnénk üzeneteket átadni: elsősorban párkapcsolat és önismeret. Nyilván néha kitekintünk másfelé is, de ez a fő csapásirány, és abban is biztosak vagyunk, hogy véletlenül sem akarunk nézettségahajász tartalmat.

Noémi: Amikor Donát elkezdte, akkor tényleg nem volt még vízió. Aztán viszont sorra jöttek olyan visszajelzések, hogy jó látni minket párként, örültek, mikor én is megjelentem a videóban. Át kellett gondolni, tényleg beleállunk-e, mert ha igen, az komolyan vett munka kell, hogy legyen, konkrét üzenettel. A szakdolgozatom a saját YouTube-csatornánkról írtam, és ez is segített irányba rakni, hogy mi az üzenet, milyen témákról és milyen gyakran szeretnénk beszélni, illetve, hogy ki a célközönség.

És pontosan ki a célközönség?

Noémi: Mivel marketinges végzettségem van, elég speciálisan belőttük: elsősorban az értelmiségi, nagyvárosi, 17-30 éves korosztály, illetve olyan szakemberek, akik a fiatalokkal foglalkoznak. Sok megkeresést kapunk pedagógusoktól, párterapeutáktól vagy épp olyanoktól, akik ifitábort szerveznek, és meghívják minket előadást tartani.

Noémi, neked ezek szerint a kidolgozott koncepció kellett ahhoz, hogy videózni kezdj a férjeddal?

Noémi: Igen, én nehezen tudok enélkül működni, nem tudok „csak úgy” belekezdni bármibe, míg Donát személyiségének abszolút a része a kreativitás, nagyon tud menni az árral.

Donát: Az elején ez csak az én álomom volt, konfliktushelyzeteket is teremtettem, hogy Noncsit csak úgy beleláttam a videóimba, hiszen jól néz ki és miért ne szerepelhetne (nevet). Utána viszont a mi projektünké vált, amelyben egyenrangú félként vagyunk jelen.

Noémi: Tényleg olyan volt, mintha egy mostohagyereket hozott volna be Donát ezzel a videózással, amivel valahogy meg kell barátkoznom. Utána viszont megnéztük, mit tudnék én beletenni, így született meg az, ami meg már szerelemgyerekek, mindkettőnk egyénisége benne van.

Sokszor beszéltek arról, hogy fiatalon házasodni jó, ugyanakkor a nehézségeiteket is megosztjátok a nyilvánosság előtt. Mi a célotok ezzel a – néhányakat talán zavarba ejtő – nyitottsággal?

Donát: A nehézségeket konkrétan soha nem fogalmazzuk meg, mert...

Noémi: ... senkinek nincs hozzá köze. (nevet)

Donát: Igen, az mindegy, hogy mi okoz konfliktust köztünk, a lényeg, hogy beszéljünk arról, hogy vannak konfliktusok – ahogy minden kapcsolatban. Meglepett, hogy újdonságként hat, ha valaki be meri vállalni, hogy nehéz időszakon megy keresztül.

Hogyha tudok őszinte lenni, ahelyett, hogy felvennék egy álarcot, ha el tudom mondani, hogy igen, ez vagyok, és ebben vagyok most, az annyira különleges ma, hogy nagyon gyorsan tudnak azonosulni mások. Nem arról beszélek, hogy sajnálatni kell magunkat vagy nagyon belevinni a trutyiba azokat, akiknek mesélünk. Hanem arról, hogy kimondjuk: igen, vannak nehéz periódusok, de van belőle kiút.

Noémi: Az önismerettel jár az abból fakadó megnyugvás, hogy belátjuk: vannak nehézségeink. Ez teljesen normális az egyéni életünkben és a házasságban is, de erről senki nem beszél, a közösségi oldalakon pláne nem. Mindenki azt mutatja meg, hogy milyen szép helyen volt nyaralni, mennyire klassz élete van, de – saját magunkból kiindulva – már senkinek nem hiszek a kirakattal kapcsolatban. Velünk is előfordul, hogy felteszünk egy képet, aztán két órával később összeveszünk. Ilyenkor belegondolok, hogy így mennyire egyoldalú az, amit belőlünk látnak. Ha már egy embernek segítünk a videóink által abban, hogy tők oké, ha vannak nehézségei és tők oké, hogy segítséget kér – akár szakembertől – akkor elértük a célunkat.

Ti miért és hogyan kezdtetek el az önismerettel foglalkozni?

Donát: Piszok nagy szerencse, hogy ez elindult bennünk, mert egyébként nem túl jó működésmódokat hoztunk magunkkal. Gary Chapman 12 dolog, amit jó lett volna tudni az esküvőm előtt című könyve volt az első, ami arra ösztönzött minket, hogy beszéljünk mélyebben, értsük meg, honnan jön a másik. Aztán beszélgetni kezdtünk a szeretetnyelvekről is (szintén Gary Chapman könyve alapján), együtt kitöltöttük az erről szóló tesztet, mindez a kapcsolatunk első két hónapjában történt. Később, amikor súrlódásaink voltak, megint csak az önismeretnek köszönhetően értettük meg, hogy sok dologban más a személyiség típusunk és a működésmódunk, ezeket megismertük és elfogadtuk, ami kimondottan felszabadító.

Noémi: Egyszer elmentünk egy vezetőképző szemináriumra, ami vicces, mert én csak 20 éves voltam, Donát pedig 21, míg körülöttünk szinte mindenki 30 vagy afeletti, és többségében férfiak. Azóta is bennem él a kép, ahogy mi – szinte megfélemlítve a külvilágról – ültünk a konferencia ebédszünetében, és a személyiségünkről beszélgettünk, a többi ember pedig szép lassan távolabb ment tőlünk.

Ahogy Donát is mondta, sokszor adott aha-élményt, hogy rájöttünk: a másik nem rossz, egyszerűen más, mint én. Ugyanakkor azt is jó felismerni, hogy milyen pontokon kell változunk, mik azok a múltbeli sérülések, amelyekből meg kell gyógyulnunk. A többit meg szimplán elfogadni a másikban: na, ennek az egyensúlyát megtalálni művészet.

Azt szokták mondani, hogy a hozzánk legközelebb álló emberek a legjobb tükrök. Mi az, amit megtanultatok magatokról azóta, hogy együtt éltek?

Noémi: Nekem az egyik legnagyobb tanulság, amit a házasság adott, hogy mindig kell változnom. Meg kellett barátkoznom azzal a ténnyel, hogy ennek a formálódásnak soha nem lesz vége, mindig jön egy újabb élethelyzet, ami kihoz majd belőlünk valamit, amin dolgozni kell. De ez az a kapcsolat, amiért megéri. Soha senki másért nem tennék bele ennyi energiát, hogy jobb legyen, de érte mindig bele fogok.

Donát: Engem Noncsi rengetegszer bátorít, hogy legyek erős, és merjek lépni. Egymásnak hatalmas löketet tudunk adni azzal, hogy a másik, aki a legközelebb áll hozzám, elhiszi, hogy nekem menni fog.

Noémi: A házasság egyik kulcseleme, hogy már nem „én”-ben, hanem „mi”-ben gondolkodunk. Bármit csinálunk, bármi mellett döntünk, annak lesz következménye a másikra is, akár tud róla, akár nem. Donát nagyon karizmatikus személyiség, aki sokfelé mehetne az életben – az apukája például zenész, aki beutazta a világot és mindez előtte is nyitva állt –, de rajta is ezt látom, hogy mindig átgondolja, az adott döntése milyen hatással lesz a házasságunkra.

Hogyan élitek meg a hiteteket a hétköznapiakban? Azt több videótokban is elmondtátok, hogy jártok gyülekezetbe, de mi történik két vasárnap között?

Donát: Annyira örülök, hogy már nem azt a keresztény életet élem, hogy vasárnap feltöltekem az istentisztelet alatt, utána meg leszívodom a hétköznapiakban. Ehelyett tényleg valós kapcsolat van Isten és közöttünk, aminek az alapja az, hogy megértettük:

Krisztus hogy van velünk.

Ő márpedig oda van értünk. Már döntött mellettünk, akár jól csináljuk az életet, akár rosszul. A hétköznapiainkon ezért eleve győzelemből tudunk harcba indulni. Lesz kihívás? Persze, de mindig realizáljuk azt, hogy nem kis hatalom van velünk együtt, bárhová is megyünk.

Noémi: Minden reggelt úgy kezdünk, hogy együtt imádkozunk és emlékeztetjük magunkat, hogy az Ő gyermekei vagyunk. Megosztjuk egymással, hogy milyen kihívások várhatóak aznap, és ezek mentén meg is szoktuk áldani egymást.

Donát: Mindketten megpróbálunk időt tölteni Istennel, én például reggel sokkal fogékonyabb vagyok arra, hogy Bibliát olvassak vagy meghallgassak egy rövid üzenetet, este pedig együtt imával és hálaadással zárjuk a napot. Sok keresztény könyvet is olvasunk, amik erősítik a hitünket. Ezek mellett fontosnak tartjuk a tizedet, mert ahogy az ige is mondja, „ahol a kincsed, ott a szíved is”. Érdemes ebben is kilépni a vízre, hatalmas bizonyosságaink vannak arról, hogy milyen jó, hogy megtettük.

Miben érzitek, hogy fejlődött az istenképetek az elmúlt évek alatt? A családotokból biztos kaptatok valamilyen benyomást róla, de ez idők során a legtöbben változik.

Noémi: Megértettük, hogy az alapunk Istenben megingathatatlan, hogy a kegyelme által élünk és a családjába tartozunk, ez pedig megváltoztatta az életünket.

Donát: Annyi keresztényt látok Magyarországon, aki nem is tudja, hogy Isten hogy gondolkodik róla, és emiatt az élete sem működik. Nem azt mondom, hogy nálunk van az egyetlen jó teológia, mert nem a teológia a legfontosabb, hanem a személy, akit felemelünk: Jézus Krisztus. Az élet attól még kihívásokkal teli, nem a jóléti kereszténységet hirdetjük, hanem azt, hogy Isten ott van velünk mindenben, ő hatalmas és elérhető.

Noémi: A házassági problémáinkra is máshogy nézünk Istennek köszönhetően. Tudjuk, hogy az Úr harcol értünk, és minden helyzetben ott a lehetőség, hogy Ő közelebb hozzon minket egymáshoz. Ha elhiszem, hogy Ő a forrás, az azt jelenti, hogy nem magunkból kell kipróbálni a megoldást minden helyzetben.

Nemrég jelöltek titeket a Média a csaláért díjra. Elmeséletek, hogy mit lehet erről tudni?

Donát: Két hete kaptunk e-mailt, hogy jelöltek minket, a Média a csaláért díjon belül a videós kategóriára, ami először szerepel idén a díj kategóriái között.

Noémi: Megtisztelőbbnél megtisztelőbb dolgokat élünk meg, és ezeket is Istennek akarjuk átadni, ahogy a házasságunkat, az ahhoz való bölcsességet és az egész életünket. Minden tőle van, és szeretnénk, ha rá is mutatna.

Szilágyi Anna

ADY ENDRE:

Jóság síró vágya

Meleg karokban melegedni,
Falni suttagó, drága szókat,
Jutalmazókat, csokolókat:
Milyen jó volna jónak lenni.

Buzgóságban sohsem lohadni,
Semmit se kérni, el se venni,
Nagy hűséggel mindent szeretni:
Milyen jó volna mindig adni.

Még az álmokat se hazudni,
Mégis víg hitet adni másnak,
Kisérő sírást a sirásnak:
Milyen jó volna áldni tudni.

Meleg karokban melegedni,
Falni suttagó, drága szókat,
Jutalmazókat, csokolókat:
Milyen jó volna jónak lenni.

4+1 TIPP, HOGY EZ A NAGYBÖJTÖD MÁS LEGYEN, MINT AZ EDDIGIEK!

Sokan nem tesznek nagyböjti elhatározásokat, pusztán azért, mert úgy érzik, úgysem fog sikerülni. Pedig nem mindig kell hatalmas dolgokban gondolkodni, ezt bizonyítja ez a 4+1 pont is!

Ismerd magad, ismerd a hasadat!

Te tudod a legjobban, hogy húst, vagy inkább csokit, esetleg a reggeli kávé tejszínhabját érdemes letenned erre az időre. Talán az alkohol is jócskán megérett már egy böjtnyi szünetre az életedben. Olyan dolgot válassz, ami kifejezi, nem a fizikai szükségletek, a kis örömeik vannak első helyen a szívedben, hanem Isten! Ha megtalálod a számodra megfelelő böjtöt, rengeteg új felismerést tehetsz az önismeret útján, miközben Isten felé ezen a módon is kommunikálsz.

Csak pozitívan!

A neten hamar megtapasztalhatjuk, a negatív véleményt sokszor szívesebben fogalmazzuk meg, mint a pozitívat. Igen, egy bejegyzés alatt van 150 like, de mind a három komment negatív. A hangnem persze változó, a korrekt, tiszteletteljes kritikáktól kezdve a durva, személyeskedő mocskolódásig mindennel találkozhatunk. Mi lenne, ha most 40 napig nem írnál negatív kommentet? Ez is egy módja a netes böjtnek, ami egyre többek számára megfelelő lemondási terep. És ha nem görgetnél a hírfolyamon? Ha meghatározott időt töltenél naponta a világhálón? Az átcsoportosított figyelemmel és idővel sokak esetében hegyeket mozgó hit épülhetne.

Cselekedetek, amelyek semmiségnek tűnhetnek

A legalapvetőbb, mégis nagyon gyümölcsöző böjtölési lehetőségeket a hétköznapi helyzetek kínálják. Mosolyogj a postásra, a pénztárosra, legyen egy jó szavad mindenkihez, akivel beszélsz! Köszönj az ellenőrnek! Az idegenekkel való kedvesség persze sokszor könnyebb, mint a családtagokkal. Miután hazafelé átadtad a helyed a buszon, ne változz kellemetlenkedő, kényelmes alakká az otthonod küszöbét átlépve. Ahogy Teréz anya mondta:

Ha valamit tenni akarsz a világbékéért, menj haza és szeresd a családot!

Ragadd meg a lehetőségeket!

Sokszor a böjti fogadalmakról csak lemondások jutnak eszünkbe, pedig rengeteg lehetőség nyílik arra is, hogy valami pluszt adj Istennek és magadnak. Plusz imaidőt, extra csöndet, különleges figyelmet. Katolikusként a szentgyónás, a szentségimádás is szerepet kaphat az elhatározásban, de bármilyen felekezethez is tartozol, a templomod hétköznapi is minden bizonynyal nyitva áll.

Ha eddig nehézséget jelentett számodra a rendszeres igeolvasás, ebben fejlődj a nagyböjtben! Akár napi egy fejezetet is megfogadhatsz idén. Máté evangéliuma 28, Márk evangéliuma 16, Lukács evangéliuma 24, míg Jánosé 21 fejezetből áll. Akár több is beleférhet ebbe a nagyböjtbe!

+1 Gondold át ma este!

Hamvazó szerdával megkezdődik a böjt... Ahhoz, hogy holnap lélekben készen állj erre az időszakra, hogy imában letehesz egy olyan elhatározást, ami gyümölcsöző lehet az Istennel való kapcsolatod szempontjából, ma át kell gondolnod a dolgot. Légy magadhoz őszinte, vedd figyelembe az időbeosztásod és a lehetőségeid! Érdemes figyelmet fordítanod erre, hiszen tapasztalatból tudjuk, ha egyetlen kis lépést teszünk Isten felé, Ő elénk rohan.

Kunszabó Anna

Templomnézőben Vízváron!

Az egyik kedd esti szentmise után Lóránt atya lehetőséget kínált, hogy menjünk el Vízvár, nemrégiben felújított templomába. Boldogan, azonnal igent mondtunk, hiszen most mi is belevágtunk a nagy munkába, így gondoltuk nem árt, ha látunk már készet, olyat, amelyet eddig még álmodni sem mertünk.

Másnap délután kíváncsi szemekkel érkeztünk Vízvárra.

Tamás atya már várt bennünket, a templomot néztük meg először. Elsőként én léptem át a küszöböt, szemem, szám tátva maradt, hirtelen szólni se tudtunk a gyönyörű templombelső látván! Lóránt atya kérte, hogy üljünk be az új padokba, hiszen a fő célunk erre irányult! Azt mondtam, hogy én ebből ki sem szállok, mert olyan kényelmes volt. Mindent megnéztünk, természetesen sok kérdést főtettünk Tamás atyának, s ő mindenre „kapásból” válaszolt. Nem titkolta, hogy ő maga is nagyon sokat dolgozott, sokszor volt talicska a kezében reggel 8 órától estig. Bátor volt, nagyot mert álmodni, a végeredmény pedig önmagáért beszél.

Ezután a plébániára invitált bennünket, amit szintén felújítottak, nagyon szép az is. Terített asztal várt bennünket a közösségi teremben, amit szerénykedve fogadtunk. Az idő nagyon gyorsan eltelt, már sötétben indultunk haza.

Szívből gratuláltunk Tamás atyának, jó egészséget, Isten áldását kérve további munkájára; megköszöntük a vendéglátást, feltöltődve, lelkesen indultunk vissza. Nekik sikerült, nekünk is fog!

Köszönjük Lóránt atyának a lehetőséget! A Jóisten adjon bátorsághoz erőt, jó egészséget, hogy Szőlősgyörök is büszkélkedhessen hasonlóan szép, felújított templommal. Jó lenne, ha minél többen segítenék őt ebben!!!

Ballérné Lévay Mária

Szerencsés Károly Örömszerző jelek

Az élet mégiscsak több. Talán a szép lemondásoktól, talán a korán kiivott méregpoharaktól.

A karácsonyfán több mint fél évszázada ott lóg egy gyerekes hízzéssel szegett papírlap: „Gitta szerezte a legtöbb örömszerző jelet 1967 karácsonyán.” Most is ez a legkedvesebb dísz a fán, hogy három éve nincs már velünk fizikai valójában, csak lelkiében, szellemében. De most is örömet szerez. Talán a bánatban is van öröm, a sírásban is, a kibuggyanó könnyben is. Mert a szeretet táplálja ezeket az érzéseket is, mint ahogy a szeretet táplálja az életet is. És igen, a szeretet táplálja az örömet is, ami nélkül nem lehet élni, vagy legalábbis nagyon nehéz lehet. A könnyeimben gyermekiségét is látom, a négyéves kislányt, hallom a kacagását, hallom a sírását. Nem emberi szemmel látom, nem érzem bőrrömmön az érintését, nem hallom biztató hangját, de érzem a tekintetét. S azt is, hogy kormányoz, segít, s általa érzem a legerősebben, hogy van egy nagyobb, szebb öröm annál, amit itt a Földön valaha is meg tapasztalhatok. Nem tudom milyen az? De valóság, ami nem lehet hideg, sötét, szomorú, fájdalmas. Talán a feledés? Az emlékek elhagyása. Talán a zuhanás? Nem árulja el semmi és senki, csak a hit, a legszentebb öröm.

S még ez az öröm is micsoda céda. Hányféle forrása lehet, s mennyiféle hatást válthat ki. Kinek mi okoz örömet? S hogyan reagál. Mikor gyújt örömtüzeket s miért rivall fel az örömujjongás? Az az ember, az a család, az a nemzet boldog, aki és amely a szép, finom, teremtő – mert jövőt hordozó – örömeknek hódol. A temetőben is az jut eszébe, hogy szép volt az élet, s az elmúlás is szép, de még szebb a felnövekvő jövő. A kicsi kéz a kezekben, a kisember az ölekekben, s nem baj, ha vidám nevetés veri fel a sírok csendjét, mert valaki biztosan örül ennek, nagyon, nagyon örül. S ha még most nem is látjuk, azt az örömet egyszer mi is elérjük. S a mostani kicsi kéz akkorra már erős lesz, s abba a kézbe is belecsusszan majd egy újabb nemzedék álma. Apa és kislány, anya és kislány: örömet keres majd, mindhalálig. S az öröm megadatik.

Örömet annyi minden okozhat, de talán mostanában észre sem vesszük, hogy örülünk. Nincs rá időnk. Eltompultunk. Abban a pillanatban már új ingerek érnek, új hatások, amelyek elterelik a gondolatainkat, megterhelik az éppen fellibbenő lelkünket, s húzzák le a mélybe, a békétlenségbe, elégedetlenségbe, örömtelenségbe. Olyan, mintha ezt valakik szerveznék. Valakiknek ez lenne a dolga, hogy semmi örömet ne érezhessünk. És bizony sokan ki vannak szolgáltatva az örömtelenség hirdetőinek. Mintha belemászna minden örömünkbe valami rontó mirigy. Kár lenne tagadni,

hogy mi, magyarok fogékonyak vagyunk az örömtelenségre. Ennek történelmi okai vannak, és koránt sem csak Trianontól.

Az örömtelenség ellen fel kell vértelnünk magunkat. Ha történelmi okai is vannak, bizony a legfontosabb, hogy a történelmünkkel tisztában legyünk. Ha megismerjük sok tragédiánk valódi okait, s ha megismerjük sok sikerünk eredőit, akkor van esélyünk ellenállni az örömtelenség életkedvet aláadó erőinek. A múltunk pedig a nagy egésznek, az emberiség történelmének része. Tudom, hogy a történelem oktatásának megtérülése nehezen kimutatható, de hát nem a zöldséges mérlegén kell megmértettni. Hogy egy embernek, nemzetnek kedve legyen minden korban újjá lenni, s tudjon örülni: ez a bölcsésznek nevezett furcsa szerzetek felelőssége. Ne ezen spóroljon az a nemzet, amely teremteni, újjászületni akar, s nem készül pusztulásra, halálra.

Örülni nem könnyű, tudom. A gyermekeket nevelők örömet megcsapolja a rengeteg felelősség, aggodás, munka. Álmatlan éjszakák, ideges hajnalok. De mégis, a legjobban felvérteltek az örömtelenség ellen a gyermeket nevelő anyák és apák. Bizony tékozló fiúként, sok bűnbánattal így gondolok én is saját édesanyámra, feleségemre s lányomra, aki három unokám édesanyja. Üzenem, hogy boldog vagyok, mert boldognak láttam, igazán boldognak nem is olyan régen, egy holdas délután. S a boldogság az örömek öröme lehet, vagy még több. Üzenet, hogy szép az élet, s nem csak szép volt. Aki tudja mi a különbség, már ért is mindent, amit érteni lehet.

Örömet okozni biztosan csodálatos érzés. Én is szerettem volna. Nem tudom sikerült-e? Az igaz, hogy nagy szerelések élére kíváncsoztam, de nem minden áron. Enyéimet soha el nem hagytam, harcolni pusztán a harcért, de még csak a sikerért sem harcoltam. Örömet inkább adni akartam: önző harc ez is, tudom. Kapni többet kaptam, mint érdemeltem. Ezért akarom most elmondani, hogy ne engedjük magunkat elsozdorni az örömtelenség árájától. Nem a „hétköznapi gondokról” beszélek. Azok úgyis megkeserítik az életünket, nyavalygunk is eleget. És hányszor joggal? De az élet? Az élet mégiscsak több. A hálás, derűs élet. Talán a szép lemondásoktól, talán a korán kiivott méregpoharaktól. S amikor úgy érezzük, árván hagytak bennünket. Süket csönd vesz körül vagy goromba ricsaj.

Felvértéz minket a hit az örömtelenséggel szemben. De hitet nem lehet tudatosan magunkra venni. Éppen ez a lényege. A jámborság sem elég, a jóság, a megbánás és megbocsátás sem, a trombitás zengzetek, az ima sem elég, a tanok magabiztos ismerete, a profetikás igehirdetés sem, a szenvedés sem, talán még a szeretet sem. Valami ter-

mészetes, ki nem fejthető, ki nem törő ujjongás kell. De azt könnyebben megtaláljuk a mindent kiragyogó égbolton, templomok freskóiban, orgonák sípjainak pusztai vihart idéző szélfújásában. És az imában, ha előtte meg tudjuk hajlítani térdünket.

Észrevenni az örömet. Ahogy ballag velünk a Hold. Ahogy áldva fogadjuk szereteteinket, az ételt, a meleg szobát, a munkát, a sikert, a békét, a könnyekben a szerelmetes múltat. Hogy itthon vagyunk, nincs nyakunkon sem a valóságos, sem a képletes kötél. A félelem, a porciózott bátorság. A kérkedők, a híres „lázadók” vermei fölött átlépünk, ahányszor kell. Tudjuk, hogyan kell. Tele vagyunk emlékekkel: túl sokszor zuhantunk a vermekbe, magatehetetlenül. Dühösen, dacosan. Ostobán. Oh, hányszor járatják velünk a bolondját. Hogy most nem sikerül, abban mi is, tanárok, zenészek, színészek, írók, tudósok, mindenféle szép „haszontalan” szittyák is benne vagyunk. Akinek nem inge ne vegye magára! Az ideoda nézegetők meg olvassanak, járjanak színházba, kiránduljanak hegyeinkbe akkor is, ha azok „külföldön” vannak. Örüljenek.

Próbáljanak örülni. A festékszórós vitézek, a trágár ordibálók is. Ha nehéz, akkor is. Ha üres a nap, mert nem hogy vér, de még lucskos trágárság sem szennyezi a pesti utcát. Keressék meg, aminek lehet örülni. Lám a gondolat tovább szállhat szabadon. Egy sóhaj? Kibomlott hallgatás? Legyen. Mielőtt nagy baj lenne, gyűlölet helyett ott az öröm. Más örömet elrontani? Lehet ennek örülni? Céda, csak nem arra vársz, hogy a nyakam töröm? Nem, ez nem derű, legfeljebb káröröm. S mennyire gyűlöletes hazugság (nem közhely!), hogy a legszebb öröm a káröröm. Nem kétlem, hogy van, aki ebben a fertőben már menthetetlenül elmerült. De erről beszélni sem érdemes.

Az örömszerző jelekre érdemes figyelni. Én figyeltem a kamaszkorom óta. Aztán sokszor eltérítettek vágyak, gondok, tervek, hiúságok, betegségek. Még a Halál is. Kár lenne tagadnom, hogy mostanában kevés örömet éltem át a nagy lármában. Úgy érzem, a teljes élet, a misztikus „teljes élet” attól függ, mennyi örömet tudsz adni és kapni. Meneküljetek a haragtól, gyűlölettől, erőszakotól! Nehogy ezek miatt sükketté és némává váljatok. Nehogy csak üvöltölni tudjatok, amikor szerelemtől kell sügva vullanotok. S nehogy az üvöltéstől károsult fületek és lelketek ne hallja meg a szeretet lágy, halk hangjait. Nézzetek körül. Mindenütt örömszerző jelek. Ha most még nem is, egyszer majd ott lesznek. A Hold a felhők mögött, egy mondat a könnyben, egy fénytörés a templomban, egy baráti ölelés a régi helyen, csók íze, futás után boldog lihegés, egy főséges íz, egy szellemes vilálanás.

Nem fogunk megint örömtelenségtől bujni. „Isten törött csellója” – hallgatni. Az Idők kedveltjei vagyunk, akkor is, ha holnap meghalunk. Mert tudtunk örülni, s valaki nekünk is örült.

Halálbüntetés a legártatlanabbaknak?

Nagy port kavart a napokban kikerült törvénytervezet, amelyet Kathy Tran, virginiai politikus indítványozott, hogy New York-hoz hasonlóan, ott is megkönnyítsék a késői abortuszok végzését és legális indokainak bővítését.

Az új törvény egészen a születésig engedélyezi az abortusz végzését bizonyos esetekben. Ezek közül viszont az anya egészségének védelmét szinte minden szituációra lehet alkalmazni.

A betérjesztő Kathy Tran az ülés elnöke, a republikánus Todd Gilbert kérdezi:

“Gilbert: Szóval a harmadik trimeszterben meddig lehetne ezt (abortuszt) végezni?”

Tran: Tudja nagy kár, hogy az orvosaink, a tanúink nem tudtak ma részt venni, hogy konkrétan...

Gilbert: Nem. Az Ön törvénytervezetéről beszélnek.

Gilbert: A harmadik trimeszterben meddig végezhető egy orvos abortuszt, ha feltüntetné, hogy (a várandósság) károsítja a nő mentális egészségét...

Tran: Vagy fizikai egészségét.

Gilbert: Rendben. Én a mentális egészségről beszélek.

Tran: A harmadik trimeszter során. A harmadik trimeszter egészen a 40. hétig tart.

Gilbert: Rendben. De a harmadik trimeszter végéig?

Tran: Igen. Azt hiszem, nincsen limit a törvénytervezetben.

Gilbert: Tehát...

Gilbert: Ahol nyilvánvaló, hogy egy nő szülni fog, és fizikai jelei vannak annak, hogy hamarosan szülni fog. Vajon ez továbbra is egy olyan pont lenne, amikor még abortuszt kérhetne, ha erre igazolása lenne?

Tran: Elnök úr, ez egy olyan döntés lenne, amit a doktor, az orvos és a nő hoznának meg ezen a ponton.

Gilbert: Ezt értem. A kérdésem, hogy az Ön törvénytervezete megengedi-e ezt.

Tran: A törvénytervezetemet megengedné, igen.”

Tehát, ha egy csecsemő ma 10:54 perckor születik, az új törvénytervezet szerint 10:53-kor még abortálni lehetett volna. Mint az alábbi videóból kiderül, ez nem csak a fizikai egészségügyi kockázatra értendő, hanem a nők mentális egészségére is kiterjed.

Hogy a szülés beindultával ki dönti el, hogy elvethető-e a baba? Ahogy a politikusnő fogalmaz:

„ez egy olyan döntés lenne, amit a doktor, az orvos és a nő hoznának meg ezen a ponton.”

És akkor máris helyben vagyunk egy South Park résszel, ami akkor még vicces volt, most gyakorlatilag valósággá válik. Cartman édesanyja bemegy egy abortuszklinikára, mert nem bír a fiával, és megkérdi, elvetetheti-e a gyere-

két. Mikor megkérdezik tőle, „mennyi idős a magzat?”, Cartman édesanyja azt válaszolja: „nyolc”. A nővér értetlenkedve mondja, hogy ennyi idősen már nem vetetheti el, mire Cartman anyja felháborodik, hogy ez mégis csak az „ő döntése”.

Mit szólna Kathy Tran, ha édesanyja holnap jönne rá, hogy 41 év után abortálná lányát? Hiszen mégiscsak az ő döntése...

A korábban abortuszokat végző dr. Kathi Aultman így nyilatkozott:

“Azért lettem orvos, hogy segítsek az embereken, és agódtam a páciensemért – az anyáért –, amikor abortuszt végeztem. Eközben viszont soha nem vettem figyelembe, hogy mit él át a kisbaba. Ha kívánt volt, kisbaba volt. Ha nem volt kívánt, csak egy magzat volt. Az egyetlen helyzet, amikor bármilyen lelkiismeretfurdalást éreztem az abortuszok végzése miatt, az újszülöttek intenzív ápolása volt, ahol ugyanolyan korú kisbabákat próbáltam megmenteni, mint akiket abortáltam. A lányom születése után azonban végre ráébredtem a magzat és a kisbaba közötti kapcsolatra, és nem tudtam többé abortuszokat végezni. Annak ténye, hogy a babát nem kívánják, már nem volt elég ok arra, hogy megöljem.”

CSATTANÓS VÁLASZ AZ ABORTUSZ PÁRTIAK ÁLSÁGOS FELVETÉSEIRE

Immáron magyar felirattal is elérhető az az orosz kisfilm, amelyet többek között Bőjte Csaba testvér is megosztott. A történet egy nyurga fiatalember és egy orvos találkozásával indul, hogy később a múltat megismerve érthessük meg a hálát az életért és egy jó döntésért.

<https://777blog.hu/2019/02/08/koszonjuk-piotr-alexeyevics-gyonyoru-kisfilm-az-elet-ertekerol-video/>

“Minden élet értékes!”

Ashton Kutcher kiállt az élet védelme mellett

Ashton Kutcher az elmúlt héten posztolt egy videót a Facebook oldalára, amelyben Frank Stephens a Kapitóliumon (az amerikai törvényhozás helyszíne) mond nagy hatású beszédet saját életéről Down szindrómásként. A poszt életéről, a reakciókról többek között a Daily Wire is tudósít. Az ő cikkükből olvashattok összefoglalót.

Stephens annak a veszélyét hangsúlyozza, hogy az édesanyák gyermekük abortálása mellett döntenek, amikor a Down-szindróma vizsgálata pozitív eredményt mutat.

Kutcher a következőképp kommentálta a videót: **Minden élet értékes!** A poszt eddig több, mint 100.000 megosztásnál jár. Ennél pedig sokkal többen osztották meg saját személyes történetüket.

„Nem vagyok kutató, mégis, senki nem tud többet egy Down-szindrómás életéről, mint én” – kezdi beszédét Stephens. „Ha csak egy dolgot jegyzel meg, ez legyen az: Down-szindrómás vagyok, és igenis értékes az életem.”

„Sajnos egyre terjed az a gondolat, hogy nincs szükség a Down-szindrómát vizsgáló kutatásokra. Sokan mondják, hogy méhen belüli vizsgálatokkal kell kiszűrni a Down-szindrómát, és pozitív eredmény esetén meg kell szakítani a terhességet.” – folytatta, látható indulattal. „Nehéz itt ülnöm, és kimondanom ezeket a szavakat.

Stephens szívszakító beszédben igyekszik igazolni, hogy neki és sok más társának miért van joga az élethez.

„Teljesen megértem, hogy azok, akik e mellett a »végső megoldás« mellett érvelnek, úgy gondolják, hogy nem is kellene létezniem.”

„Nem hiszem, hogy igazolnom kellene az élethez való jogomat.” – mondta Stephens. „Akik mégis úgy gondolják, hogy a Down-szindrómásoknak nem kellene élniük, hadd mondjak három dolgot. Egy: **orvosi ajándék vagyunk a társadalomnak.** A rákbetegségek, az Alzheimer-kór és az immunrendszeri rendellenességek kutatásának alapvető forrásai vagyunk. Kettő: **szokatlanul boldogok tudunk lenni.** Egy harvardi kutatás kimutatta, hogy a Down-szindrómások és családjaik sokkal boldogabbak, mint a társadalom egésze. A boldogság talán már valami, nem? Végül (...) **Mi adunk esélyt a világnak, hogy elgondolkodjon a mások élete feletti döntés etikai kérdéseiről.**”

„Válaszokat és ne »végső megoldásokat« keressünk!” – fejezte be beszédét Stephens.

A kommentelők közül jó néhányan nem voltak lenyűgözve a Netflix-sztár élet mellett való kiállításától. Sokan dühösen szóltak hozzá a poszthoz.

„Elfogadhatatlan olyan terhességbe kényszeríteni nőket, amit nem akarnak kihordani.” – panaszkodott egy felhasználó. „Ha valaki úgy dönt, hogy a Down-szindróma ellenére kihordja a babáját, az nagy dolog. Nem mindenki képes egy nagyigényű személyről gondolkodni élete hátralevő részében és talán nem is AKARJA felvenni a feladatot. Ez egy személyes döntés, amihez a kormány

semmi köze. Építsen utakat, szabályozza a légitözeledést, védje meg az ételeinket és a gyógyszereinket stb. A méhem nincs rajta a szabályozandó dolgok listáján.”

„Szerintem Stephens fantasztikus. De senki, ismétlem senki nem veheti el a nőtől a döntés jogát, ha kiderül, hogy fennáll egy születési rendellenesség lehetősége vagy talán csak tudja, hogy nincsen sem elég türelme, sem elég pénze, hogy felneveljen egy beteg gyereket.” – írja egy másik kommentelő, majd hozzáteszi: „ez nem azt jelenti, hogy Stephensnek nincs joga élni, ez csak azt jelenti, hogy senki nem mondhatja meg, hogy egy nő mit tegyen a testével. Történet vége. Senki másra nem tartozik, csak rá.”

„Ne jöjjön senki az örökbefogadás hülyeséggel. Senki nem akar nehéz gyereket. Senki nem akar rossz genetikájú vagy problémás gyereket... Senki más nem dönthet erről, csak a nő. Pont.”

Mások boldogan, egyetértéssel tapasztalták, hogy Kutcher igaz ügy mellé állt oda.

„Nem elég sztár áll az élet mellé.” – írta egy kommentelő. „Természetesen sokat bántani fognak ezért – nem is számítok másra. De én, és sokmillióan még: **köszönjük, hogy értékelsz minden életet.**”

„Az orvos azt mondta, a most 18 éves lányom Down-szindrómás lesz, és hogy el kellene gondolkoznom az abortuszon.” – osztotta meg egy édesanya. „Nem hallgattam rá és megszülettem a gyermekem. Nincs Down-szindrómája, de egyébként sem érdekelt. Ő az én kisangyalom.”

„Amikor a fiamat vártam, az orvosok azt mondták, Down-szindrómás lesz a fiam, ezért végig szorongtam a várandósságomat.” – írta egy másik anyuka. „A fiam teljesen egészségesen jött a világra. Az én tapasztalatom szerint az **orvosok sem tudnak mindent.**”

Ezt a cikket Mohay Domonkos önkéntes fordítónknak köszönhetően olvashattad el magyarul.

Forrás: Internet

SPORT és BIBLIA

LelkesTest-kurzus 25-85 éveseknek

A tréning a „Mesteredző” tanítására épül, sport és ima összekapcsolását egészíti ki nordicwalking-oktatással. Különleges testi-lelki megújulást hozó tréningnap.

Programot vezeti

Molnár Renáta Cor-Way® életmódtréner személyi edző, lelkigyakorlat vezető, táplálkozás tanácsadó.

A mozgás lelkisége című könyv társszerzője.

Cor-Way Molnár Renáta

**Szent Jakab Plébánia
Lengyeltóti
2019. március 9.
szombat
9-17**

**Mindenkit szeretettel
várunk!**

Részletes információ és jelentkezés:
www.cor-way.hu

Grafika: Kamalduš

Gyere velünk!

2018. május 18-án a Szent Jakab Plébánia egyházközségi kirándulást szervez. Útvonal Kisbér, Majk, Tatabánya, Komárom, Komarno.

A kirándulás folyamán meglátogatjuk a kisbéri Mini-Magyarország Makettparkot, a majki Kamalduli remeteséget, Tatabányán a Gerecse Látogatóközpontot, Komáromban a Monostori erődöt, és a nap végén a felvidéki Komárnóban vacsorázunk. Töltsünk együtt egy kellemes napot! Várjuk szeretettel!

A kirándulás 7000 Ft-ba kerül, minden költséget tartalmaz, diák és nyugdíjas igazolványt hozzanak magukkal!

Jelentkezni: Solymos Mariskánál lehet a 06/30/5277211-os telefonszámon.

21. hittanos tábor

Csókakő vára

Nagy csobbanások

Sziklamászás

A Turul Tatabányán

Sárkányhajózás

Kerettörténet - Keresztes hadjárat farmerban!

Nyári táborunk helyszíne:

Nagytagyospusztá

(Tata és Tatabánya között)

Időpontjai:

Lányok: júl. 8-13.

Fiúk: júl. 15-20.

Szülői tájékoztató:

Lengyeltóti: 2019. máj. 31. du. 5 órakor

Szőlőgyörök: 2019. május 31. este 1/2 7 órakor

Jelentkezni indulásig lehet!

Hittanost, nem hittanost is szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: www.toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520